

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/191/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112241714
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5112241714.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a sudcov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcov: 1/ REALITY LAURIN, a.s., so sídlom Belanského 2725, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 369 616, 2/ Stavebná mechanizácia, s.r.o., so sídlom Bytčianska 123, 010 03 Žilina, IČO: 36 397 971, 3/ SWIMEA, s.r.o., so sídlom Jánošíkova 264, 010 01 Žilina, IČO: 36 379 531, všetci žalobcovia zastúpení spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec, s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdého 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 436 640, proti žalovanej: W. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX U., zastúpenej spoločnosťou: Advokátska kancelária Kadura a spol., v.o.s., so sídlom Republiky 16, 010 01 Žilina, IČO: 47 251 671, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 2C/363/2012-172 zo dňa 21.07.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 2C/363/2012-172 zo dňa 21.07.2016 v prvej vete výroku, v ktorej súd určil, že darovacia zmluva so zriadením vecného bremena č. V 1092/10 zo dňa 25.10.2010, uzavretá medzi S. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. č. XXXX/XX ako darcom a W. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. č. XXXX/XX ako obdarovanou, k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným na LV č. XXXX, pre kat. úz. N. P., ako parcela registra E: KN-E č. 1266 - orná pôda o výmere 2.961 m², aktuálne zapísaným na LV č. XXXX, pre kat. úz. N. P., ako parcely registra C: KN-C č. 1165/119 - orná pôda o výmere 480 m², KN-C č. 1165/120 - ostatné plochy o výmere 303 m², KN-C č. 1356/27 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 581 m², KN-C č. 1356/29 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 399 m², KN-C č. 1356/30 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 931 m², KN-C č. 1356/148 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 195 m², KN-C č. 1356/149 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 26 m², KN-C č. 1356/153 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 46 m² a parcela registra E: KN-E č. 1751 - orná pôda o výmere 2.791 m², je voči žalobcom neúčinná, p o t v r d u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 2C/363/2012-172 zo dňa 27.01.2016 vo výroku o trovách konania tak, že žalobcom v rade 1/ až 3/ p r i z n á v a voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalobcovia v rade 1/ až 3/ m a j ú voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že darovacia zmluva so zriadením vecného bremena č. V 1092/10 zo dňa 25.10.2010 uzavretá medzi S. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. č. XXXX/XX ako darcom a W. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. č. XXXX/XX ako obdarovanou, k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, kat. úz. N. P. ako parc. registra EKN E 1266 orná pôda

o výmere 2961 m² dnes vedené ako parcely KNC 1165/119 orná pôda o výmere 480 m², 1165/120 ostatné plochy o výmere 303 m², parc. č. 1356/27 zastavané plochy a nádvoria o výmere 581 m², parc. č. 1356/29 zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m², parc. č. KNC 1356/30 zastavané plochy a nádvoria o výmere 931 m², parc. CKN 1356/148 zastavané plochy a nádvoria o výmere 195 m², parc. CKN 1356/149 zastavané plochy a nádvoria o výmere 26 m², parc. č. 1356/153 zastavané plochy a nádvoria o výmere 46 m² a parcely KNE 1751 orná pôda o výmere 2791 m² je voči žalobcom neúčinná.

2. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcom v rade 1/ až 3/ priznal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu s tým, že o trovách konania rozhodne súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uznesením o ich výške po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa svojou žalobou domáhali neúčinnosti darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena č. V 1092/10 zo dňa 25.10.2010 uzavretej medzi S. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. XXXX/XX ako darcom a W. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. XXXX/XX ako obdarovanou k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX pre kat. úz. N. P., predmetom ktorej bola pôvodne parc. registra E: KNE č. 1266 - orná pôda o výmere 2961 m² a parc. KNE č. 1751 - orná pôda o výmere 2791 m². Svoju žalobu odôvodnili tým, že žalobcovia sú veritelia S. J., ktorý na základe viacerých právoplatných splnomocnení previedol svoj majetok na svoju dcéru, t.j. žalovanú. V minulosti bolo vedených viacero súdnych konaní S. J., t.j. splnomocneného zástupcu žalovanej, (ktorý zastupoval žalovanú v prvoinštančnom konaní - poznámka odvolacieho súdu). S. J. bol zaviazaný viacerými rozhodnutiami súdu na zaplatenie trov a trov právneho zastúpenia. Je teda nesporné, že S. J. a žalovaná sú si vedomí toho, že skôr či neskôr bude musieť S. J. dlh minimálne vo výške určenej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu zaplatiť. Rovnako je nesporné, že S. J. so žalovanou týmto postupom zmenšili majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľov. Žalobcovia zdôraznili, že to bol práve S. J., ktorý im spôsobil škodu a to tým, že prehral viacero súdnych sporov a následne previedol svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na svoju dcéru, t.j. žalovanú. Aktuálny dlh okrem neukončených súdnych konaní predstavuje výšku 59.610,79 Eur, pričom pohľadávka žalobcov predstavuje sumu 731.078,84 Eur. V priebehu konania žalobcovia upravili žalobu ohľadne číselného označenia parciel, ktoré boli predmetom darovania tak, ako boli špecifikované vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Uvedenú zmenu žaloby súd pripustil uznesením na pojednávaní dňa 20.04.2015. Žalovaná na pojednávaní dňa 21.07.2016 uviedla, že darovaciu zmluvu s otcom uzavrela pred Vianocami v roku 2009. Predmetné pozemky jej boli ponúknuté ako vianočný dar a s obdarovaním vyslovila súhlas.

4. Následne boli v konaní žalobcami spochybnené plnomocenstvá, ktoré boli udelené žalovanou. Žalovaná uviedla, že ešte 04.03.2016 udelila plnomocenstvo advokátskej kancelárii Kadura a spol. (č.l. 161 spisu), ktorá ju mala zastupovať v tomto spore. Súd preto skúmal, či je žalovaná skutočne zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária Kadura a spol., v.o.s. Za tým účelom vykonal dokazovanie na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 21.07.2016 a telefonicky sa spojil s pánom Kadurom starším, ktorý však súdu oznámil, že momentálne má prerušený výkon advokácie. Advokát kancelárie Kadura a spol. mladší uviedol, že plnomocenstvo, ktoré bolo predložené na okresnom súde v tejto veci nebolo podpísané ich advokátskou kanceláriou a preto ho považuje za irelevantné. Z vyjadrenia žalovanej: „Aby som bola konkrétnejšia, môj otec mi doniesol domov plnomocenstvo, ja som ho doma podpísala s tým, že splnomocňujem advokátsku kanceláriu Kadura a spol. na zastupovanie v tejto veci.“, no najmä vyjadrenia dotknutej advokátskej kancelárie uvedeného vyššie vyplýva, že toto plnomocenstvo je sfaľované. Je teda nepochybné, že samotná žalovaná uviedla nepravdivé skutočnosti ohľadne plnomocenstva. Advokátska kancelária Kadura a spol., v.o.s. nepodpísala plnú moc pre žalovanú. Pokiaľ advokáti vyhotovujú plnomocenstvá, tieto sú opatrené pečiatkou a podpisom advokáta alebo advokátskej kancelárie. Dotknutá advokátska kancelária zdôraznila, že žalovaná ich nenavštívila v ich sídle. Túto navštívil iba jej otec.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalobcovia sú veritelia S. J. a to na základe viacerých právoplatných rozhodnutí, uznesení Okresného súdu v Žiline. Pohľadávky pre žalobcov vznikli buď každému žalobcovi jednotlivo alebo spoločne a nerozdielne, pričom žalobcovia opäť buď jednotlivo alebo spoločne po takmer 10 rokoch vedených súdnych sporov s S. J. doposiaľ neobdržali na základe výkonu rozhodnutia žiadnu finančnú satisfakciu. Ani v jednom z súdnych konaní doteraz S. J. nebol úspešný, na základe čoho je pravidelne zaväzovaný súdmi k náhrade trov konania. Až do roku 2010 S. J. trovy konania pravidelne uhrádzal, s ich úhradou prestal v roku 2010. Aktuálne neuhradený nárok žalobcov predstavuje sumu 13.568,11 Eur, čo to vyplýva z predložených listinných dôkazov. Napriek tomu S. J. ako aktívny vlastník darovacou zmluvou V1092/2010 zo dňa 25.10.2010 previedol na žalovanú jemu patriace nehnuteľnosti. Jednalo sa teda účelové konanie v snahe

vyhnúť sa, alebo minimálne sťažiť uspokojenie pohľadávok žalobcov. Žalobcovia sa domáhali určenia, že predmetná darovacia zmluva je voči nim neúčinná. Žalovaná vo svojej výpovedi potvrdila, že pred Vianocami v roku 2009 jej boli otcom ponúknuté pozemky ako vianočný dar, s čím ona prejavila súhlas. Na pojednávaní sa žalovaná už len vyššie spomínanými obštrukciami sa snažila oddialiť meritórne rozhodnutie súdu. Odvolávala sa na novú plnú moc, ktorú mala udeliť spoločnosti Advokátska kancelária Kadura a spol. v.o.s. Zároveň sa vo svojom písomnom podaní zo dňa 04.05.2015 domáhala vylúčenia zákonného sudcu z prejednávania tejto veci.

6. Z uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/134/2012-509 zo dňa 30.04.2012 vyplýva, že odvolací súd vo veci žalobcu S. J. proti žalovaným REALITY LAURIN a spol. rozhodol tak, že žalobca S. J. bol povinný uhradiť žalovaným trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 6.602,24 Eur k rukám právneho zástupcu JUDr. Milana Chovanca do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Navyše, žalobca bol povinný uhradiť žalovaným, v tom čase REALITY LAURIN a spol. trovy odvolacieho konania vo výške 3.044,70 Eur, takisto k rukám právneho zástupcu JUDr. Milana Chovanca. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť ešte dňa 26.06.2012. Z uznesenia Okresného súdu Žilina sp. zn. 2C/53/2016, ktoré predchádzalo rozhodnutiu krajského súdu je zrejmé, že už aj prvoinštančný súd priznal tieto trovy právneho zastúpenia a trovy odvolacieho konania samotnému žalovanému. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 94/2011, ktorý rozhodoval vo veci Okresného súdu Žilina sp. zn. 2C/53/2016 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 45/2010 vyplýva, že tento odmietol dovolanie žalobcu do potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu. Žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovaným v r. 1/, 2/ trovy dovolacieho konania v sume 547,81 Eur do rúk JUDr. Milana Chovanca. Z pripojeného uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co 195/2011 zo dňa 15.7.2011 vyplýva, že odvolací súd uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 6C 8/2005-318 zo dňa 06.04.2011 zmenil tak, že zaviazal žalobcu S. J. uhradiť žalovaným v r. 2/, 3/, t.j. Stavebná mechanizácia, s.r.o. so sídlom Žilina a SWIMEA s.r.o. so sídlom Žilina, trovy konania v sume 1.854,57 Eur na účet ich právneho zástupcu Advokátska kancelária Milan Chovanec, s.r.o. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.10.2011. Tomuto rozhodnutiu predchádzalo rozhodnutie Okresného súdu Žilina č. k. 6C/8/2005-318, v ktorom súd uložil žalobcovi S. J. povinnosť nahradiť žalovaným v r. 2/, 3/ sumu 2.469,48 Eur. Z ďalšieho rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/111/2011-141 zo dňa 27.10.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13.12.2011, vyplýva, že odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 8C 53/2005-126 zo dňa 14.01.2011, na základe ktorého bolo v tom čase žalobcom K. J., A. J. a S. J. ako splnomocneným zástupcom uložená povinnosť nahradiť žalovaným sumu 2.133,07 Eur.

7. Súd prvej inštancie citoval ust. § 42a ods. 1, 2, 3 písm. a), § 42b ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že S. J. ako pôvodný vlastník nehnuteľností viedol viacero súdnych konaní na Okresnom súde Žilina. Z rozhodnutí Okresného súdu Žilina, ako aj krajského súdu je zrejmé, že S. J. bol súdmi obidvoch inštancií zaväzovaný na náhradu trov konania v prospech protistrany. Do vyhlásenia rozhodnutia okresného súdu predstavuje jeho dlh na náhrade trov konania vo výške 13.568,11 Eur. Súdu boli predložené listinné dôkazy veriteľov S. J., ktorými sú príslušné súdne rozhodnutia, na základe ktorých bývalí žalovaní v r. 1/ Stavebná mechanizácia, s.r.o., v r. 2/ SWIMEA, s.r.o. v konaní sp. zn. 6Co/195/2011, (predtým konanie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/8/2005), majú pohľadávku vo výške 1.986,46 Eur voči v tom čase žalobcovi S. J., pričom je vedené exekučné konanie sp. zn. EX/1606/2011. V druhom prípade to boli žalovaní REALITY LAURIN, a.s. a SWIMEA, s.r.o. v konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 8C/53/2005 a právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/111/2011, kde bola pohľadávka žalovaných vo výške 2.277,44 Eur, z ktorej bolo doposiaľ bolo zaplatených 1.250,00 Eur; zostatok pohľadávky predstavuje sumu 1.027,44 Eur. Táto pohľadávka je tiež vymáhaná exekučne pod sp.zn. EX/17/2012. Ďalšia pohľadávka, vznikla spoločnostiam REALITY LAURIN, a.s. a Stavebná mechanizácia, s.r.o. v konaní na Okresnom súde Žilina sp. zn. 2C/53/2006, v ktorom bolo potvrdené rozhodnutie prvoinštančného súdu uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 134/2012 a Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 2Cdo 94/2011, vo výške 10.554,21 Eur, ktorá je vymáhaná v exekučnom konaní sp. zn. EX/604/2012. Na Okresnom súde Žilina sa vedú ešte ďalšie konania, ktoré nie sú právoplatne skončené, ktoré súd tiež uviedol v tomto rozhodnutí. Jedná sa o veriteľov REALITY LAURIN, a.s., Stavebná mechanizácia, s.r.o. na základe konania sp. zn. 4C/15/2008, kde sú predpokladané trovy vyčíslené na sumu 13.619,63 Eur. V ďalšom konaní sp. zn. 6C/8/2005 REALITY LAURIN, a.s. Žilina, kde predpokladané trovy predstavujú sumu 7.122,91 Eur. Ďalšie konanie sa týka spoločností REALITY LAURIN, a.s., Stavebná mechanizácia, s.r.o. a SWIMEA, s.r.o., ktoré je vedené pod sp. zn. 2C/162/2005, s predpokladanými trovami konania v sume 2.321,83 Eur. V konaní sp. zn. 16C/107/2005 REALITY LAURIN, a.s., SWIMEA, s.r.o., Stavebná mechanizácia, s.r.o., vznikli dotknutým subjektom predpokladané trovy v sume 18.143,98 Eur. V ďalšom

konaní sp. zn. 18C/304/2007, týkajúceho sa spoločností REALITY LAURIN, a.s., Stavebná mechanizácia, s.r.o. Žilina, predpokladané trovy konania predstavujú sumu 11.796,87 Eur. V konaní sp. zn. 6C/290/2010 týkajúcom sa spoločnosti REALITY LAURIN, a.s. Žilina predpokladané trovy konania predstavujú sumu 1.249,15 Eur. V konaní sp. zn. 6C/290/2010 vedenom na Okresnom súde Čadca, ktoré sa týka spoločností REALITY LAURIN, a.s., SWIMEA, s.r.o., Stavebná mechanizácia, s.r.o. predpokladané trovy konania predstavujú sumu 5.356,36 Eur.

8. Vychádzajúc zo zákonných ustanovení citovaných v napadnutom rozhodnutí, okresný súd primárne skúmal či obdarovaná W. J. v čase prevodu nehnuteľností mohla vedieť o tom, že nehnuteľnosti, ktoré získala, sú zaťažované pohľadávkami. Žalovaná vo svojich prednesoch na pojednávaní uviedla, že ešte v r. 2009 jej otec S. J. daroval darovacou zmluvou predmetné nehnuteľnosti, pričom s darovacou zmluvou súhlasila. Z výpisu z LV č. XXXX, pre k.ú. N. P. vyplýva, že S. J. daroval svojej dcére W. J. ornú pôdu EKN parc. č. 1266 o výmere 2.961 m² pôdu EKN parc. č. 1751 o výmere 2.791 m². Na základe darovacej zmluvy č. V 1092/10 uzavretej dňa 25.10.2010 bolo vlastníctvo prevedené v prospech žalovanej so súčasným zriadením vecného bremena - práva doživotného užívania predmetných nehnuteľností v prospech S. J.. Z aktuálneho výpisu listu vlastníctva zo dňa 27.5.2015 bolo zistené, že terajšia žalovaná je okrem iného aj vlastníčkou ďalších nehnuteľností v kat. úz. N. P., predovšetkým nehnuteľností EKN parc. č. 1751 o výmere 2.791 m². Z listu vlastníctva vyplýva - (poznámka), že sa na tunajšom súde vedie konanie 2C/363/2012 o určenie neúčinnosti právnych úkonov darovacia zmluva so zriadením vecného bremena č. V 1092/10. Je teda nesporné, že S. J. a žalovaná W. J. sú v blízkom príbuzenskom pomere, keďže sa jedná o otca a jeho dcéru. Rovnako je nesporné, že S. J. bol viacerými rozhodnutiami prvoinštančného, odvolacieho, ako aj Najvyššieho súdu SR zaviazaný zaplatiť žalobcom trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Okresný súd preto považoval spornú darovaciu zmluvu medzi S. J. a jeho dcérou W. J. za zmluvu, s úmyslom účelovo sa vyhnúť uspokojeniu pohľadávky zo strany žalobcov. Je teda nesporné, že S. J. s W. J. týmto postupom zmenšili majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľov. Samotný S. J., otec terajšej žalovanej, viedol viacero súdnych konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré prehral. Bol zaviazaný, ako je to už vyššie citované, viacerými rozhodnutiami okresného a krajského súdu k zaplateniu trov konania, ktoré v súčasnosti predstavujú sumu 13.568,11 Eur. Navyiac ďalšie trovy v konaniach, ktoré sa ešte vedú na Okresnom súde Žilina môžu predstavovať až sumu 73.178,84 Eur. S. J. zmenšil svoj majetok so zámerom, aby sa po právoplatnom skončení vecí vyhol exekúcii a uspokojeniu svojich dlhov (pohľadávok žalobcov), previedol časť nehnuteľností na svoju dcéru. Takýmto spôsobom S. J. znemožnil samotným žalovaným uspokojenie ich pohľadávok aj z toho majetku, ktorý odporovateľným právnym úkonom ušiel z majetku jeho samého na žalovanú, keďže už v r. 2010, (t.j. v čase podpisu darovacej zmluvy), vedel, že vedie viacero súdnych konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Tieto konania boli zdĺhavé a o trovách konania sa rozhodovalo prakticky až v r. 2011. To však neznamená, že by S. J. - darujúci nevedel o tom, že nehnuteľnosti, ktoré daruje svojej dcére, by v dôsledku tohto právneho úkonu nepodliehali výkonu rozhodnutia. Uznesenia súdov prvej i druhej inštancie o trovách konania, boli najmä z rokov 2011 a 2012 a boli vydané po právoplatnosti rozhodnutí súdov vo veci samej, ktoré boli právoplatné. S. J. teda vedel, že svojej dcére prevádza nehnuteľnosti, ktoré sú zaťažované rozhodnutiami príslušných súdov ohľadne vymáhania pohľadávok. Žalovanej už aj z listu vlastníctva, ktorý obdržala, muselo byť zrejmé, napr. z posledného výpisu aktualizácie listu vlastníctva, že do skončenia sporu na Okresnom súde Žilina sp. zn. 2C/363/2012 nemôže s darovanými nehnuteľnosťami narábať. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobcovia boli aktívne legitimovaní v tomto konaní ako nositelia pohľadávok a práv v zmysle § 42a a 42b Občianskeho zákonníka. Pasívna legitimácia žalovanej vyplýva z toho, že z takéhoto právneho úkonu má prospech. Zámer žalobcov bol taký, aby po právoplatnom skončení veci mohli prostredníctvom súdneho exekútora požadovať uspokojenie svojich pohľadávok aj z majetku, ktorý im odporovateľným právnym úkonom ušiel z majetku S. J. na žalovanú a to tak, ako keby veci ešte stále vlastnícky patrili pôvodnému vlastníkovi, t.j. S. J.. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu sa súd stotožnil s tvrdením žalobcov o ich naliehavom právnom záujme na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c) C.s.p.

9. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil aplikáciou ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcom, ktorí mali v tomto konaní plný úspech, právo na ich náhradu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie.

10. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná prostredníctvom svojho zástupcu, splnomocneného v odvolacom konaní, ktorá sa domáhala, aby odvolací súd rozsudok

okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a zároveň jej prizná nárok na náhradu trov konania.

11. Uviedla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vychádzajúc ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolateľka konštatovala, že sa jedná o všeobecné ustanovenie o odporovateľných právnych úkonoch, ktoré sa vzťahuje na všetky prípady uvedené v ust. § 42a Občianskeho zákonníka. Jedným zo základných predpokladov uplatnenia odporovateľnosti právneho úkonu je ten, že odporovať možno len takým právnym úkonom, ktoré ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky, to znamená, že vymáhateľná pohľadávka už existuje v čase, kedy bol právny úkon urobený. V opačnom prípade (t.j. ak vymáhateľná pohľadávka vznikne neskôr, ako je právny úkon urobený) logicky nemožno hovoriť o právnom úkone, ktorý ukracuje vymáhateľnú pohľadávku. Napriek tomu súd prvej inštancie tento základný predpoklad úspešnosti odporovania právnych úkonom v prejednávanej veci neskúmal, čím porušil hmotnoprávne ustanovenie, ktoré sa naň vzťahuje. V danom prípade bolo potrebné skúmať, či v čase, keď došlo k uzavretiu darovacej zmluvy medzi S. J. ako darcom a žalovanou ako obdarovanou, t.j. dňa 25.10.2010, existovala vymáhateľná pohľadávka žalobcov voči S. J.. Z dokazovania vykonaného okresným súdom totiž vyplýva, že žalobcom vznikli vymáhateľné pohľadávky voči S. J. neskôr, t.j. po tom, ako bol urobený napadnutý právny úkon (darovacia zmluva). Súdu boli v prejednávanej veci predložené do spisu viaceré rozhodnutia Okresného súdu Žilina i odvolacieho Krajského súdu v Žiline. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/134/2012-509, ktorým súd zaviazal S. J. k náhrade trov konania nadobudlo právoplatnosť dňa 26.06.2012; uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/195/2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 03.10.2011 a uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/111/2011-141 nadobudlo právoplatnosť až 13.12.2011. Z uvedeného vyplýva, že žiadne z rozhodnutí súdov, o ktoré súd prvej inštancie oprel svoj rozsudok, nevzniklo, a ani nenadobudlo právoplatnosť pred uzavretím darovacej zmluvy medzi S. J. a žalovanou. Inými slovami, v čase uzatvorenia napadnutej darovacej zmluvy S. J. nemal voči žalobcom žiadne vymáhateľné pohľadávky. Objektívne teda nemohol konať v úmysle ukrátiť svojich veriteľov. Navyše odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu nemá vôbec oporu v zákone, pokiaľ sa odvoláva na „predpokladané“ trovy v prebiehajúcich sporoch, ktoré súd navyše vyčíslil na sumu 73.178,84 Eur bez toho, aby tieto spory boli už právoplatne skončené. Za daného stavu sa jedná o zjavne hypotetické nároky žalobcov. Záver o tom, že odporovať možno len takým právnym úkonom, ktoré ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky, ktorá už existuje v čase, kedy právny úkon bol urobený, je ustálený judikatúrou (napr. RČ 64/2002), z ktorej vyplýva, že na podanie odporovacej žaloby (§ 42a Občianskeho zákonníka) je aktívne vecne legitimovaný iba ten, kto mal voči dlžníkovi pohľadávku v dobe, keď bol urobený odporovaný právny úkon, a to i pohľadávku nesplatnú alebo pohľadávku, ktorá má na základe vzniknutého záväzkového právneho vzťahu vzniknúť až v budúcnosti...“. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že by v dobe, kedy bol urobený odporovaný právny úkon, mali voči S. J. akúkoľvek pohľadávku, či už splatnú alebo nesplatnú. Žalobcovia v priebehu konania poukazovali iba na pohľadávky, ktoré im vznikli neskôr. Skutočnosť, že v čase urobienia odporovaného právneho úkonu S. J. viedol viaceré súdne konania, ešte v žiadnom prípade neodôvodňuje záver, že menovaný konal v úmysle ukrátiť svojich veriteľov. V tom čase totiž S. J. žiadnych veriteľov nemal. Výsledok jednotlivých súdnych sporov nie je možné spätne predvídať a vykonštruovať tak záväzok S. J. voči žalobcom spätne ku dňu podpisu darovacej zmluvy. Odvolateľka tiež namietala, že odôvodnenie súdu prvej inštancie je podľa jej názoru v tomto smere zmätočné a nezrozumiteľné.

12. Samostatným podaním zo dňa 15.12.2016 označeným ako sťažnosť žalovaná namietala, že na pojednávaní konanom dňa 20.04.2015 jej splnomocnený zástupca uplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý vec prejednával, no JUDr. Ján Rybárik na túto námietku neprihliadol. Proti tomuto postupu podal splnomocnený zástupca žalovanej dňa 04.05.2015 prostredníctvom Okresného súdu Žilina odvolanie na Krajský súd v Žiline. Napriek tomu okresný súd toto odvolanie nezaslal odvolaciemu súdu a pokračoval v konaní, aj keď nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti vznesenej žalovanou. Okresný súd teda naďalej vec pojednával dňa 21.07.2016, následne vydal rozsudok, ktorý žalovaná prevzala dňa 15.11.2016. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhla vylúčiť sudcu JUDr. Jána Rybárika z prejednávania veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2C/363/2012 a zrušiť všetky jeho rozhodnutia v prejednávanej veci vydané po 19.04.2015.

13. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu primárne navrhli, aby odvolací súd odvolanie žalovanej podpísané Advokátskou kanceláriou JUDr. Kadura a spol., v.o.s., odmietol, nakoľko uvedená advokátska kancelária žalovanú v prejednávanej veci nezastupuje. Skúmaním tejto skutočnosti sa okresný súd už

zaoberal v rámci prvoinštančného konania. Jeho dôsledným šetrením bolo zistené, že žalovaná uvedenú advokátsku kanceláriu nesplnomocnila na zastupovanie v tomto konaní. Pokiaľ teda žalovaná nedoložila k odvolaniu plnomocenstvo na zastupovanie uvedenou obchodnou spoločnosťou v konaní, neexistuje dôvod, aby sa odvolací súd zaoberal jej odvolaním.

14. V prípade, že žalovaná doložila medzičasom do spisu plnomocenstvo, ktorým by splnomocnila obchodnú spoločnosť Advokátska kancelária JUDr. Kadura a spol., v.o.s. na zastupovanie v tomto konaní, žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Súčasne si žalobcovia uplatnili voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Uviedli, že napadnuté rozhodnutie vychádza z vykonaných dôkazov, na základe ktorých okresný súd dospel ku správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Žalobcovia citovali ust. § 42a 1 až 3 Občianskeho zákonníka, z ktorých jednoznačne vyplýva dôvodnosť podanej žaloby. Argumentácia žalovanej v jej opravnom prostriedku neobstojí, keďže nerozlišuje medzi pojmami „vymáhateľná pohľadávka“ a „vymáhateľný nárok“. Zákonodarca však dôsledne v ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka tieto pojmy rozlišuje. Tvrdenia žalovanej v jej opravnom prostriedku svedčia o zámene týchto pojmov. Z obsahu jej tvrdení by totiž malo vyplývať, že odporovateľný je taký úkon, ktorý ukracuje uspokojenie vymáhateľného nároku. Zákonodarca však takýto výklad nepripúšťa. Podľa Slovníka slovenského jazyka vydaného vydavateľstvom SAV Bratislava, rok 1965, alebo podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka vydaného vydavateľstvom VEDA, rok 1989, vyplýva, že vymáhateľný je taký, „ktorý možno na základe právneho nároku žiadať, získať, vydozbyť a podobne“, teda „čo možno vymáhať“; naproti tomu vykonateľný je podľa prvého z uvedených slovníkov taký, „ktorý môže byť uskutočnený, vykonaný“, pričom sa tu výslovne odkazuje na slovné spojenia „vykonateľná listina, vykonateľné rozhodnutie, vykonateľný rozsudok“. Text zákona „vymáhateľný“ nie je teda možné interpretovať tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným rozhodnutím (exekučným titulom), ale tak, že ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. K prijatiu tohto stanoviska vedie systémový prístup k interpretácii použitého slova „vymáhateľný“ jednak z hľadiska sémantického a historického rozboru, ale aj z hľadiska účelového významu textu tejto právnej normy. Zákonné pojmy „vymáhateľná pohľadávka“ a „vymáhateľný nárok“ a „vykonateľná pohľadávka“ nie sú v žiadnom prípade synonymické. Hovoria preto - okrem zjavne rôznosti slovných označení vlastností týchto pohľadávok - ako ustálené pravidlá výkladu zákonných ustanovení, tak rôzny zmysel prídavných mien „vymáhateľný“ a „vykonateľný“, ako nakoniec, či predovšetkým i celkový kontext zákonnej úpravy. Vymáhateľná je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Vymáhateľnú pohľadávku možno teda charakterizovať ako pohľadávku žalovateľnú, pohľadávku, ktorej sa možno domáhať na súde (a contrario porovnaj „pohľadávky, ktorých sa nemožno domáhať na súde“ - § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka), alebo ako stanovuje § 358 Obchodného zákonníka - ktoré možno uplatniť na súde. Na rozdiel od toho je vykonateľnou taká pohľadávka, ktorú možno exekvovať, ktorej majiteľovi, (alebo jeho právneho predchodcovi), teda svedčí vykonateľné rozhodnutie súdu alebo iný exekučný titul (z rozsudku NS SR sp.zn. 3Cdo/102/99 zo dňa 23.12.1999). Napokon i samotná žalovaná vo svojom opravnom prostriedku poukazuje na ustálenú judikatúru Rč 64/2002, v ktorej sa konštatuje, že za vymáhateľnú pohľadávku sa považuje aj „pohľadávka ešte nesplátná alebo pohľadávka, ktorá má vzniknúť v budúcnosti“.

16. Žalobcovia sa nestotožnili s tvrdením žalovanej, že by v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázali existenciu svojich vymáhateľných pohľadávok. Už v žalobe totiž poukázali na to, že ich pohľadávky vznikli buď každému žalobcovi jednotlivo, alebo spoločne všetkým, keďže žalobcovia boli opäť buď jednotlivo alebo spoločne po dobu takmer cca 10 rokov atakovaní S. J. (otcom žalovanej) žalobami, ktorými sa súdnou cestou domáhal voči nim vydania bezdôvodného obohatenia. Ani v jednom zo súdnych konaní nebol S. J. (niekedy sám, niekedy s ďalšími žalobcami) doteraz úspešný, na základe čoho je pravidelne zaväzovaný súdmi k náhrade trov konania. Až do roku 2010 S. J. trovy konania žalobcom pravidelne uhrádzal. S ich úhradou prestal práve v roku 2010. Ku dňu podania žaloby zostal neuhradený a vykonateľný nárok žalobcov na náhradu trov konania voči S. J. vo výške 13.568,11 Eur. Existoval dôvodný predpoklad, že žalobcom vznikne nárok na náhradu trov konania minimálne vo výške 59.610,73 Eur. Vymáhateľná pohľadávka žalobcov spolu ku dňu podania žaloby teda predstavovala čiastku cca 73.178,84 Eur. Jednotlivé vymáhateľné pohľadávky zo skončených i neskončených súdnych konaní žalobcovia špecifikovali položkovite v žalobe. O prevode vlastníctva nehnuteľností na žalovanú darovacou zmluvou so zriadením vecného - doživotného užívania S. J. č. V 1092/2010 zo dňa 25.10.2010 sa žalobcovia dozvedeli v konaní vedenom pred Okresným súdom Čadca pod sp.zn. 12C/69/2004. V súdnych konaniach, do ktorých titulom zmeny vlastníctva vstúpila žalovaná - W. J.,

bola naďalej zastupovaná S. J. a ona samotná sa pojednávaniu nezúčastňovala. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je zjavné, že S. J. sa naďalej správal v uvedených konaniach ako aktívny vlastník, hoci už ním nebol a vo všetkých úkonoch zastupoval žalovanú a prestal si plniť svoje splatné záväzky na základe vykonateľných rozhodnutí. Aj vzhľadom k tomu, že S. J. si bol vedomý rizika povinnosti hradiť ďalšie trovy konania, je prevod nehnuteľností zmluvou č. V 1092/2010 zo dňa 25.10.2010 na žalovanú W. J. účelový, v snahe vyhnúť sa alebo minimálne sťažiť uspokojenie pohľadávok žalobcov, a teda úhradu záväzkov S. J.. Je nesporné, že S. J. a žalovaná W. J. sú si vedomí toho, že skôr či neskôr bude musieť S. J. voči žalobcom svoj dlh minimálne vo výške určenej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu zaplatiť. Preto sa otec s dcérou rozhodli účelovo vyhnúť dobytosti pohľadávky žalobcov pre prípad jej potvrdenia súdom a vymáhania v exekučnom konaní prepisom spornej nehnuteľnosti. Za daného skutkového stavu je nesporné, že S. J. s W. J. týmto postupom zmenšili majetkovú podstatu dlžníka na úkor žalobcov ako veriteľov, pričom vysvetlivky k ust. § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka, ako aj ustálená súdna prax takýto postup zahŕňajú medzi odporovateľné právne úkony, a teda, že žalovaná mala z tohto úkonu prospech. Z postupu žalovanej, dlžníka S. J., ako aj z príbuzenského vzťahu medzi nimi je nesporné, že úmysel ukrátiť veriteľa musel byť žalovanej, teda druhej zmluvnej strane ako osobe blízkej, známej. Skutočnosti, že odporovateľná žaloba bola dôvodná a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne, nasvedčuje aj fakt, že S. J. po uplynutí 5 rokov odo dňa odporovateľného právneho úkonu podal navyše sám na seba návrh na konkurz. Uznesením Okresného súdu Žilina sp.zn. 2K/21/2015 zo dňa 24.03.2016 bol na majetok S. J. vyhlásený konkurz. Za správcu bola ustanovená Mgr. Andrea Buricová, bytom H. R.. XX, XXX XX A. J.. Žalobcovia si do tohto konkurzného konania dňa 07.07.2016 riadne prihlásili pohľadávky, ktoré boli správkyňou konkurznej podstaty akceptované. Vo vzťahu k žalobcovi v rade 1/ sa jednalo o pohľadávky z konaní vedených na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2C/53/2006 vo výške 11.720,90 Eur, sp.zn. 7C/62/2013 vo výške 306,06 Eur, sp.zn. 18C/211/2013 vo výške 1.474,13 Eur, sp.zn. 2C/162/2005 vo výške 320,15 Eur, sp.zn. 6C/265/2015 vo výške 98,10 Eur, sp.zn. 40C/149/2014 v sume 262,49 Eur, to znamená spolu z právoplatných a správkyňou konkurznej podstaty uznaná čiastka 14.181,83 Eur a z konaní vedených na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 27C/187/2013 vo výške 7.504,60 Eur, sp.zn. 8C/264/2009 vo výške 1.107,67 Eur, sp.zn. 6C/290/2010 vo výške 6.749,95 Eur, sp.zn. 6C/8/2005 vo výške 8.434,12 Eur, sp.zn. 18C/304/2007 vo výške 18.614,91 Eur, sp.zn. 4C/15/2008 vo výške 14.458,91 Eur, t.j. spolu čiastka 56.870,16 Eur, ktoré neboli správkyňou konkurznej podstaty uznané, lebo rozhodnutia o náhrade trov konania neboli ku dňu vyhlásenia konkurzu na S. J. právoplatné. Vo vzťahu k žalobcovi v rade 3/ sa jedná o pohľadávky priznané v konaniach vedených na Okresnom súde Žilina sp.zn. 2C/162/2005 vo výške 320,15 Eur, sp.zn. 8C/443/2015 vo výške 795,16 Eur a Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/195/2011 vo výške 1.986,46 Eur, čo spolu činí 3.101,77 Eur, ktoré boli všetky uznané správkyňou konkurznej podstaty po podaní konkurznej prihlášky zo dňa 07.07.2016. Vo vzťahu k žalobcovi v rade 2/ sa jedná o pohľadávky priznané v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2C/53/2006 vo výške 11.720,90 Eur, sp.zn. 2C/162/2005 vo výške 320,15 Eur, sp.zn. 8C/443/2015 vo výške 795,16 Eur a Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/195/2011 vo výške 1.986,46 Eur a Okresného súdu Žilina sp.zn. 7C/62/2013 vo výške 203,52 Eur, ktoré boli všetky prihlásené konkurznou prihláškou zo dňa 07.07.2016 a uznané správkyňou konkurznej podstaty v celkovej výške 15.026,19 Eur. Žalobca v rade 1/ má teda voči S. J. vymáhateľnú pohľadávku v sume 71.051,89 Eur, z čoho je vykonateľná pohľadávka v sume 14.181,83 Eur. Žalobca v rade 2/ má vymáhateľnú pohľadávku voči S. J. v sume 3.101,77 Eur, z toho je vykonateľná pohľadávka v tej istej výške a žalobca v rade 3/ má vymáhateľnú pohľadávku voči S. J. vo výške 15.026,19 Eur, z čoho je vykonateľná pohľadávka v rovnakej výške. K svojmu vyjadreniu pripojili žalobcovia aj prehľad konkurzných prihlášok a ich uznaní správkyňou konkurznej podstaty.

17. K námietke zaujatosti, ktorá bola obsahom podania žalovanej zo dňa 15.12.2016 sa žalobcovia vyjadrili v podaní zo dňa 06.03.2017, v ktorom žiadali, aby odvolací súd na ňu neprihliadal.

18. Zdôraznili, že pôvodne bola námietka zaujatosti voči JUDr. Jánovi Rybárikovi žalobkyňou uplatnená na pojednávaní dňa 20.04.2015, pričom súd na túto neprihliadal, keďže nebola uplatnená v lehote podľa v tom čase platných ustanovení O.s.p. Navyše, v tejto námietke zaujatosti bolo poukazované na rozhodovacia činnosť zákonného sudcu v inej veci, čo je aj v zmysle aktuálnej právnej úpravy (§ 53 ods. 3 CSP) vylúčené a na takúto námietku zaujatosti sa neprihliada a nadriadenému súdu sa ani nepredkladá. Pokiaľ sa týka rozhodnutia o pôvodnej námietke zaujatosti, pričom v námietke zaujatosti zo dňa 15.12.2016 žalovaná len odkazuje na predchádzajúce vznesené námietky zaujatosti, právne posúdenie a obsiahle vyjadrenie zákonného sudcu sa nachádza aj v uznesení Okresného súdu Žilina č.k. 2C/363/2012-156 zo dňa 22.10.2015. Námietka zaujatosti zo dňa 15.12.2016 bola navyše podaná

po lehote na podanie odvolania, a preto už len z tohto dôvodu by na takéto písomné podanie žalovanej nemalo byť prihliadané. Okrem toho táto námietka nespĺňa náležitosti v zmysle § 52 ods. 2 CSP, keďže vôbec nešpecifikuje dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, (žalovaná len uvádza postup súdu a odkazuje na to, že námietku zaujatosti už uplatnila v minulosti), kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a neuvádza ani žiadne dôkazy. Je preto zrejmé, že sudca nemá prihliadať na vznesenú námietku zaujatosti a po prvotných úkonoch žalobcovia žiadajú, aby bol spis zaslaný súdu druhej inštancie na rozhodnutie vo veci samej. Okrem toho žiadali, aby nadriadený súd v zmysle § 58 CSP z dôvodu šikanózne a zjavne bezdôvodnej námietky zaujatosti nevyhoviel a uložil žalovanej poriadkovú pokutu vo výške 500,00 Eur.

19. Žalovaná vo svojej odvolacej replike zdôraznila, že odvolanie podala na základe plnej moci, ktorou dňa 26.11.2016 splnomocnila Advokátsku kanceláriu Kadura a spol., v.o.s. na zastupovanie v tomto konaní. Zopakovala svoju argumentáciu uvedenú v opravnom prostriedku a zotrvala na tvrdení, že v čase napadnutého právneho úkonu žiaden vymáhateľný nárok alebo vymáhateľná pohľadávka žalobcov neexistovala, a teda napadnuté rozhodnutie odporuje ust. § 42a Občianskeho zákonníka. Aktívne vecne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby je ten, kto mal v čase urobenia odporovaného právneho úkonu pohľadávku. Ak sa má jednať o pohľadávku, ktorá má vzniknúť v budúcnosti, musí sa jednať o takú pohľadávku, ktorá má vzniknúť na základe vzniknutého záväzkovo-právneho vzťahu. Žalovaná poprela, že by takýto záväzkovo-právny vzťah v prejednávacom prípade existoval.

20. Žalobcovia v odvolacej duplike sa vyjadrili k vyjadreniu žalovanej zo dňa 18.04.2017 a zotrvali na svojej doterajšej argumentácii uvedenej v predchádzajúcich podaniach. Zdôraznili, že JUDr. Kadura nemal plnomocenstvo na zastupovanie v tomto konaní, ak ho žalovaná doložila, stalo sa tak zrejme až v súvislosti s podaním odvolania alebo vyjadrenia zo dňa 18.04.2017.

21. K tomuto vyjadreniu žalobcov žalovaná nepodalala ďalšie vyjadrenie.

22. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v prevažnej miere (až na výnimky uvedené ďalej), sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalovanej uvedené v jej opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

25. Odvolateľka vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

26. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalovanej k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako

nedôvodné Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcov vyhovel a ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov.

27. Krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalovanej za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

28. V prejednávanej veci sa žalobcovia žalobou zo dňa 28.11.2012 domáhali určenia neúčinnosti právneho úkonu, a to darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena č. V 1092/10 zo dňa 25.10.2010 uzavretej medzi S. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. č. XXXX/XX ako darcom a W. J., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., D. č. XXXX/XX ako obdarovanou (žalovanou), predmetom ktorej boli nehnuteľnosti presne špecifikované vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

29. Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkové právne úkony podľa ods. 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak bol už uspokojený.

30. Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľa dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať (§ 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka).

31. V zmysle § 42a ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a § 117).

32. Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

33. Odporovateľnosť právnych úkonov spočíva v tom, že právne úkony dlžníka, pokiaľ ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, môžu byť veriteľom napadnuté odporom, ktorý smeruje k tomu, aby boli vyhlásené vo vzťahu k nemu za právne neúčinné. Prostredníctvom inštitútu odporovateľnosti poskytuje Občiansky zákonník ochranu veriteľovi pred právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktoré vedú k zmenšeniu jeho majetku a tým aj k zmareniu či ohrozeniu možnosti, aby pohľadávka veriteľa mohla byť z majetku dlžníka riadne a včas uspokojená.

34. Okresný súd správne konštatoval v napadnutom rozhodnutí, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na určení odporovateľnosti právneho úkonu (darovacej zmluvy). Tento im totiž do 30.06.2016 vyplýval z ust. § 80 písm. c) O.s.p. a po 01.07.2016 je naďalej daný v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP, (a nie ust. § 80 písm. c) CSP). V danej súvislosti odvolací súd poznamenáva, že sa jedná len o zrejmu nesprávnosť (chybu v písaní), ktorá nemala vplyv na správnosť záveru súdu prvej inštancie v tomto smere.

35. Z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom vyplýva, že bývalý vlastník sporných nehnuteľností S. J. viedol na Okresnom súde Žilina viacero súdnych konaní, tak ako boli špecifikované v bodoch 17. a 18. napadnutého rozhodnutia.

36. Žalovaná svoju obranu v spore i odvolacie námietky založila na tom, že žalobcovia v rade 1/ až 3/ v čase uzavretia darovacej zmluvy, t.j. ku dňu 25.10.2010 nemali voči S. J. vymáhateľné pohľadávky a v tomto smere neunesli dôkazné bremeno. Namietala, že, rozsudok okresného súdu sa odchyľil pri výklade pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ v § 42a Občianskeho zákonníka od toho, čo už bolo judikované najvyšším súdom napr. v jeho rozhodnutí Rč 64/2002, z ktorého vyplýva, že na podanie odporovacej žaloby (§ 42a Občianskeho zákonníka) aktívne vecne je legitimovaný iba ten, kto

mal voči dlžníkovi pohľadávku v dobe, keď bol urobený odporovaný právny úkon, a to i pohľadávku nesplattnú, alebo pohľadávku, ktorá má na základe vzniknutého záväzkového právneho vzťahu vzniknúť až v budúcnosti...“.

37. K tejto argumentácii odvolací súd uvádza, že Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 3Cdo 102/99 z 23. decembra 1999 zaujal právny názor, podľa ktorého zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno vymáhať pred súdom v základnom konaní s nasledovným odôvodnením „citovaný text zákona (§ 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka - poznámka) a v ňom uvedené prídavné meno „vymáhateľný“ nie je možné interpretovať tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným súdnym rozhodnutím, ale tak, že ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Na prijatie tohto stanoviska vedie systémový prístup k interpretácii použitého slova „vymáhateľný“, jednak z hľadiska sémantického a historického rozboru, ale aj z hľadiska účelového významu textu tejto právnej normy.

38. Vymáhateľný je podľa Slovníka slovenského jazyka vydaného vo vydavateľstve SAV Bratislava v roku 1965, alebo podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka vydaného vo vydavateľstve VEDA v rok 1989 taký, „ktorý možno na základe právneho nároku žiadať, získať, vydobíť a podobne“, a teda „čo možno vymáhať“. Naproti tomu vykonateľný je podľa prvého z uvedených slovníkov taký, „ktorý môže byť uskutočnený, vykonaný“, pričom sa tu výslovne odkazuje na slovné spojenia „vykonateľná listina, vykonateľné rozhodnutie, vykonateľný rozsudok“.

39. To, že zákonodarca použil termín vymáhateľná pohľadávka celkom vedome svedčí aj dikcia druhej vety ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka (kde stanovuje, že: toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak už bol uspokojený), potom rovnaká dikcia sa objavuje aj v ust. § 350 ods. 1, 2, či v ust. § 845 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kde by nemalo byť sporné, že tam uvedené pohľadávky nemožno vymáhať pred súdom v základnom konaní a nie až v konaní o výkon rozhodnutia, kde by to možné bolo) a nakoniec takúto dikciu obsahuje celý rad ustanovení Obchodného zákonníka (§ 584 ods. 2, § 599), či zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov v ust. § 15 ods. 1 hovorí o „vymáhateľnej pohľadávk“, ale ust. § 23 ods. 3 už o „vykonateľnej pohľadávk“. Všeobecne je uznávané, že ak zákon použije rôzne výrazy, myslí tým rôzne predmety, vzťahy či situácie. Z uvedeného bezpečne vyplýva, že zákonné pojmy „vymáhateľná pohľadávka“ a vykonateľná pohľadávka“ nie sú v žiadnom prípade synonymické“.

40. S uvedenou argumentáciou dovolacieho súdu sa stotožnil aj Ústavný súd SR vo svojom náleze II.ÚS 1356/09-26 zo dňa 23.06.2009 a poukazuje v ňom na ňu aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 4Cdo/198/2010 zo dňa 27.02.2012. Napokon je potrebné konštatovať, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 102/99 zo dňa 23.12.2009 bol uverejnený ako judikát pod č. R 44/2001. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že vymáhateľnú pohľadávku môžeme ...charakterizovať ako pohľadávku žalovateľnú, pohľadávku, ktorej sa možno domáhať na súde..., na rozdiel od toho je vykonateľnou taká pohľadávka, ktorú možno exekvovať, ktorej majiteľovi ...svedčí vykonateľné rozhodnutie súdu alebo iný exekučný titul“. Z uvedeného tak vyplýva, že podmienkou uplatnenia odporovateľnosti právneho úkonu nie je právoplatné súdne rozhodnutie, ktoré je vykonateľné.

41. Pokiaľ ide o aktívnu legitímáciu v konaní o neúčinnosť právneho úkonu, táto prislúcha ktorémukolvek veriteľovi, ktorý bol ukrátený napadnutým právnym úkonom za predpokladu, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Právny úkon dlžníka, ktorým ukracuje možnosť veriteľa uspokojiť svoju pohľadávku, je odporovateľný nielen vtedy, ak veriteľova pohľadávka bola vymáhateľnou (vo vyššie uvedenom význame) už v dobe, kedy bol urobený, ale aj v prípade, ak bol urobený skôr, než sa veriteľova pohľadávka voči dlžníkovi stala vymáhateľnou. Pasívna legitímácia žalovanej vyplýva z ust. § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka, citovaného v napadnutom rozhodnutí. Je nepochybné, že žalovaná mala z odporovateľného úkonu dlžníka (S. J.) prospech, v dôsledku čoho je daná jej pasívna vecná legitímácia vo veci. Z uvedeného vyplýva, že správnosť záverov súdu prvej inštancie o aktívnej i pasívnej legitímácii strán sporu v prejednávanej veci.

42. V prejednávanom prípade sa jedná o situáciu, že veritelia (žalobcovia) nepochybné mali voči dlžníkovi (S. J.) vymáhateľné pohľadávky, ktoré si aj voči dlžníkovi v jednotlivých súdnych konaniach z titulu náhrady trov konania uplatnili. Súdny v predmetných konaniach však rozhodovali o trovách konania postupom podľa § 151 ods. 3 O.s.p., teda až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným

uznesením. Pohľadávky z titulu trov konania boli preto žalobcom súdnymi rozhodnutiami priznané neskôr. Hoci predmetné uznesenia, ktorými súdy rozhodovali o trovách konania nadobudli právoplatnosť neskôr ako rozhodnutia vo veci samej, tieto ako závislé výroky bezprostredne nadväzovali na meritórne rozhodnutia súdov v jednotlivých sporoch, v ktorých boli žalobcovia v rade 1/ až 3/ úspešnými stranami sporu a S. J. neúspešnou stranou sporu. S. J. teda už v čase nadobudnutia právoplatnosti jednotlivých rozhodnutí vo veci samej vedel, že ako strana, ktorá nemala vo veci úspech bude súdom zaviazaný na náhradu trov konania v prospech protistrany úspešnej v konaní.

43. Podľa názoru odvolacieho súdu výklad a aplikácia práva - ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka - musí v prvom rade napĺňať jeho účel, ktorým, ako už bolo uvedené, je najmä zabezpečenie občianskoprávnej ochrany veriteľa pred právnymi úkonmi jeho dlžníka v prípade, že k ukráteniu veriteľa týmito právnymi úkonmi dlžníka dôjde. Preto zrejme nie je namieste, aby posudzovanie aktívnej legitímácie v konaní o neúčinnosť právneho úkonu bolo prísne formálne viazané, nad rámec existencie pohľadávky veriteľa, v už vymedzenom zmysle vymáhateľnej pohľadávky, na splnenie ďalšej podmienky spočívajúcej v existencii pohľadávky, ktorá môže byť (reálne) v civilnom sporovom konaní priznaná. Uvedená argumentácia odvolacieho súdu vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 198/2010 zo dňa 27.02.2012.

44. Vo vzťahu k podaniu žalovanej zo dňa 15.12.2016 označenej ako „sťažnosť“ primárne odvolací súd uvádza, že toto podanie bolo podané po lehote na podanie odvolania. Pre úplnosť však dodáva, že námietka zaujatosti vznesená splnomocneným zástupcom žalovanej na pojednávaní konanom dňa 20.04.2015 nespĺňala náležitosti uvedené v § 15a ods. 1 až 3 O.s.p. Navyiac táto námietka zaujatosti sa týkala len okolností, ktoré spočívala v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo o jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O.s.p.), kedy súd v zmysle ust. § 15a ods. 5 O.s.p. na takúto námietku zaujatosti neprihliada a v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Postup sudcu v danom prípade teda zodpovedal zákonu, o čom svedčí aj obsah zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 20.04.2015 č.l. 115 až č.l. 117 spisu a sudca o týchto okolnostiach zástupcu žalovanej na predmetnom pojednávaní aj poučil. Podstata námietky zaujatosti voči sudcovi, ktorý vec prejednával JUDr. Jánovi Rybárikovi spočívala v tom, že zástupca žalovanej ho nepovažoval za nezávislého a nestranného s odôvodnením, že v konaní vedenom pod sp.zn. 2C/53/2006 nevykonával dôkaz krajského súdu, čiže dotaz na realitné kancelárie, ale spojil sa s ďalšími tromi sudcami a vydali viac-menej totožné rozhodnutia, ktorými zamietli návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia. Splnomocnený zástupca žalovanej tiež uviedol, že nevie, akým spôsobom sa podarilo potvrdiť tento rozsudok vo veci sp.zn. 2C/53/2006, keď v ďalších troch rozsudkoch krajský súd zrušil tieto rozhodnutia vrátil ich na ďalšie konanie.

45. Okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovanej vyhodnotil preto krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne odôvodnil. Námietka žalovanej o zmätočnosti a nezrozumiteľnosti a napadnutého rozhodnutia preto tiež nie je dôvodná. V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu v prvej vete výroku ako vecne správny potvrdil.

46. Odvolací súd však zmenil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (veta druhá a tretia výroku). Táto zmena však spočívala len v spresnení vecne správneho výroku o trovách prvoinštančného konania, ktorý zodpovedá ust. § 255 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP. Žalobcovia v rade 1/ až 3/ mali vo veci plný úspech, a preto majú nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd je toho názoru, že hoc vecne správny výrok napadnutého rozhodnutia o trovách nedostatočne špecifikoval, vo vzťahu ku komu bola žalobcom priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu a táto skutočnosť musí byť zrejماً z výrokovej časti rozhodnutia. To bol dôvod, prečo odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil výrok okresného súdu o trovách konania (veta druhá a tretia výroku). O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

47. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcom v rade 1/ až 3/ ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanej, ktorá vo veci úspech nemala. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

48. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)